

מיעוט, וכלל בדינו, שאין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות, ומכאן שהשלכת עץ ארז ואזוב ושני תולעת כשרה אף בכהן הדיוט. [וזהו משמע מוציא מיד משמע].

- ולדברי רב, דין זה שגם כהן הדיוט כשר, כבר למדנו בקבלת הדם, ולא היה צריך ללמדו שוב בהשלכת עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והסיבה שנכתב בהם כהן, כי היה מקום לומר, מאחר שאין זו עשיה בגוף הפרה, גם הזר יהיה כשר, לכך אמרה תורה "ולקח הפהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת" שגם עבודה זו שאינה בגוף הפרה, תעשה בכהן. [וזהו ממילא משמע שאינו מוציא מיד מקרא שלפניו].

👉 "וכנס בגדיו הפהן" (במדבר י"ט ז) – בכיהונו, סמך הכתוב את הבגדים לכהן, ללמד, שעבודה זו תעשה על ידי כהן כשהוא בכיהונו, כלומר כשהוא לבוש בגדי כהונה ולא בבגדי חול.

👉 "וטמא הפהן עד הערב" (במדבר י"ט ז) – כהן בכיהונו לדורות, כלומר חזרה תורה ואמר שוב שיעשה הדבר בכהן ללמד שאף לדורות תעשה על ידי הכהן כשהוא בכיהונו כלומר בבגדי כהונה.

- ואמנם לדעת האומרים שלדורות היא נעשית אף בכהן הדיוט היה מקום לומר שתעשה על ידו אף בלא בגדי כהונה ולכן הוצרך הכתוב ללמד שתעשה לדורות בבגדי כהונה.

- אבל לדעת האומרים שלדורות היא נעשית על ידי כהן גדול, דין פשוט הוא שתעשה על ידו כשהוא לבוש בגדי כהונה^א, שכן בלא בגדים אינו ראוי להיות כהן גדול, ומכל מקום, אף שדין זה למד בקל וחומר, טרח וכתבו הפסוק.

👉 "ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח" (במדבר י"ט ט):

"איש" – להכשיר את הזר בעבודה זו.

"טהור" – להכשיר אף את האשה בעבודה זו^ב.

^א ואף על גב דבהך עבודה לא בעינן כהן גדול, כיון דעבודה אחת מיהא בעיא כהונה, אמרינן קל וחומר, להצריך כל עבודותיה בגדי כהונה. [תוס' הרא"ש].

^ב דאי למעוטי טמא, פשיטא, דחטאת קרייה רחמנא. [רש"י].